

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 12-13.

Jézus szolgálatának utolsó hónapját tanulmányozzuk: lassan ismét elhagyja Jeruzsálemet, hogy a Jordánon túli Jerikó környékére menjen. Ide fog elvonulni a hatalom elől egészen addig, amíg végül ismét visszatér a páska ünnepére Jeruzsálembe.

Lukács leírásából nem tudjuk pontosan, hogy mikor hagyja el Jeruzsálemet, és mikor megy Jerikóba. János evangéliuma viszont elárulja ezeket a részleteket, innen tudjuk azt is, hogy a Jordán mellett volt, amikor Lázár halálának híre eljutott hozzá, és csak ezután indult el visszafelé, Jeruzsálem irányába.

Minden valószínűség szerint ennek a fejezetnek az eseményei még Jeruzsálemben játszódtak le, majd a következő résztől kezdve Jézus már a Jordán mellett tanított.

Miközben megszámlálhatatlan sokaság gyűlt össze, úgyhogy majd letaposták egymást, beszélni kezdett, de először csak tanítványaihoz: „Óvakodjatok a farizeusok kovásztól, vagyis a képmutatástól.

A kovász valójában élesztő volt, amelyet a kenyérsütéshez használtak. Ettől kelt meg a kenyértészta az erjedés hatására, ami valójában az élesztő rothadási folyamatának következménye. A rothadási folyamat alatt levegőbuborékok távoznak a kovászból, amelyek felfújják a kenyértésztát. Igen kis darab kovászra van szükség ahhoz, hogy egy nagy darab tészta rothadásnak induljon és megkeljen.

Pál a kovász hatásáról a gyülekezetben ezt írja: „Hát nem tudjátok, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti? Takarítsátok ki a régi kovászt.” Jézus a farizeusok kovásztól, a képmutatástól óv minket. Egy kis képmutatás hihetetlen mértékben tud elterjedni az emberek között.

Nincsen olyan rejtett dolog, amely le ne lepleződnék, és olyan titok, amely ki ne tudódnék. Ezért tehát amit a sötétségben mondtatok, azt a világosságban fogják hallani, és amit fülbe súgva mondtatok a belső szobában, azt a háztetőkről fogják hirdetni.

Nem igazán tudom értékelni az itt elhangzottakat, mert vannak olyan dolgok, amelyeket bizalmasan mondtam embereknek, és nem szeretném, ha mindenkinek továbbadnák a tőlem hallottakat. Az Úr itt arra int bennünket, hogy legyünk egyenesek és nyíltak, ne játsszuk meg magunkat.

Sok évvel ezelőtt, amikor még a rádió a kezdeteit élte, volt egy bemondó egy gyermekműsorban, aki humoros történeteket olvasott fel a gyerekeknek. Nagyon közvetlen és vicces volt ezekben a műsorokban. Egyszer aztán, - amikor azt hitte, már kikapcsolták az adásból - elkezdte sorolni, hogy valójában hogyan is érez a gyerekek iránt. Szerencsétlenségére a mikrofon nem volt kikapcsolva, még adásban volt és ez karrierje végét jelentette. Óvakodjatok a képmutatástól!

Nektek, barátainak mondom: Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de azután többé nem árthatnak.

Megmondom nektek, kitől féljete: attól féljete, akinek azonfelül, hogy megöl, arra is van hatalma, hogy a gyehennára vessen. Bizony, mondom néktek: Tőle féljete.

„Ugye öt verebet adnak két fillérért: mégsem feledkezik meg közülük egyről sem az Isten.

Nektek pedig még a hajatok szálai is mind meg vannak számlálva. Ne féljete, ti sok verébnél értékesebbek vagytok!”

Itt Jézus a tanítványokat biztatja, mondván, hogy az Atya ismeri a szükségleteinket, érdeklődik irántunk, és érdekes statisztikát vezet mindannyiunkkal kapcsolatban - az életünk legapróbb részletei is érdeklik.

„Mondom nektek: ha valaki vallást tesz rólam az emberek előtt, az Emberfia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt.

Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom az Isten angyalai előtt.

Ha valaki az Emberfia ellen szól, annak megbocsáttatik, de aki a Szentlelket káromolja, annak nem bocsáttatik meg.”

„Amikor a zsinagógákba a hatóság és a felsőbbtség elé hurcolnak titeket, ne aggódjatok amiatt: hogyan vagy mivel védekezzetek, vagy mit mondjatok, mert a Szentlélek abban az órában megtanít majd titeket arra, amit mondanotok kell.”

Ekkor így szólt hozzá valaki a sokaságból: „Mester, mondd meg a testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget!”

De ő így válaszolt: „Ember, ki tett engem bíróná vagy osztóná köztetek?”

Azután ezt mondta nekik: „Vigyázzatok, és őrizkedjete minden kapzsiságtól, mert ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyona tartja meg.”

A körülöttünk levő világ ennek pontosan az ellenkezőjét vallja. Szerintük az ember élete a vagyontárgyainak függvénye, ezért aztán az emberek mind több és több dolgot próbálnak maguknak összegyűjteni. Jézus arra int, hogy ne legyünk kapzsi emberek, mert nem a dolgok birtoklásából áll az életünk. Hát akkor miből áll az élet? Kapcsolatokból, amelyek sokkal fontosabbak, mint a tulajdonaink.

„Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” – mondta Jézus. Az Istennel való kapcsolatunk sokkal fontosabb és értékesebb, mint minden lehetséges tulajdon, amit összeszedhetsz magadnak. Tragikus, hogy sokan a gyors meggazdagodás reményében - kapzsiságuk és irigységük miatt – csak azzal foglalkoznak, hogy vagyont gyűjtsenek maguknak. Így aztán minden értelmes kapcsolattól elidegenítik magukat. Hány és hány család ment tönkre azért, mert a férjet az előretörés, a meggazdagodás vágya hajtotta előre, és emiatt elhanyagolta a családi kapcsolatait. Hányan hajtották magukat egész addig, amíg a szívroham elvitte őket, ami az üzletemberek egyik leggyakoribb betegségének számít. A kapzsiságot nem lehet kielégíteni, mert addig hajt gyorsabban és gyorsabban, amíg tönkreteszi a legfontosabb dolgokat az életünkben.

Az élet elsősorban az Istennel való kapcsolatból áll, amely aztán hatással van a többi emberrel levő kapcsolatunkra is. A kapzsiság pedig mindezt tönkreteszi.

Azán példázatot mondott nekik: „Egy gazdag embernek bő termést hozott a földje, ekkor így gondolkozott magában: Mit tegyek? Nincs hova betakarítanom a termésemet.

Majd így szólt: Ezt teszem: lebontom a csűreimet, nagyobbakat építek, oda takarítom be minden gabonámat és javamat, és ezt mondom a lelkemnek: Én lelkem, sok javad van sok évre félretéve, pihenj, egyél, igyál, vigadozzál!

Isten azonban azt mondta neki: Bolond, még ez éjjel elkérik tőled a lelkedet, kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál?

Így jár az, aki magának gyűjt, és nem Isten szerint gazdag.”

Érdekes összehasonlítani ennek az embernek saját magáról alkotott véleményét Isten róla alkotott véleményével. Azt gondolta, hogy befutott, az Isten pedig azt, hogy bolond. Ez az ember még mindig álmvilágban élt, még nem teljesült minden álma, mert nem építette meg a nagyobb csűröket. Ezek még csak tervek voltak. „Amikor megépítem a nagyobb csűrt, amikor betakarítom a sok gabonát ... akkor majd azt fogom mondani, hogy most már hátradőlhetek, ehetek, ihatok és vigadozhatok.” A jelek szerint nem ért még el erre a pontra.

Meg merem kockáztatni, hogy ha nem halt volna meg azon az éjjelen, és megépítette volna a nagyobb csűrt a sok gabonával, akkor sem lett volna megelégedve, és nem mondta volna azt, hogy most már hátradőlhet, most más elég. Az életben nagyon kevés ember jut el arra a pontra, hogy azt mondja: most már elég annyi, amennyim van. Vannak közmondások azokról a dolgokról, amelyek soha sem elégíthetők ki, az egyike ezeknek a beteljesíthetetlen vágy.

Mindebből következik a logikus kérdés: ha ma éjjel elkérik a gazdag ember lelkét, akkor ki fogja élvezni felhalmozott gazdagsága előnyeit? Kié lesz az a sok minden? Kinek szól ez a példázat? Annak, aki magának gyűjt, és nem Isten szerint gazdag. Azoknak, akik nagyon gondosan gyűjtögették a saját kincseiket, de az Istennel való kapcsolatuk kárt szenvedett ennek következtében.

Tanítványaihoz pedig így szólt: „Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok, mert több az élet a tápláléknál, és a test a ruháznál.

Nézzétek meg a hollókat: nem vetnek, nem is aratnak, nincsen kamrájuk, sem csűrük, Isten mégis eltartja őket. Mennyivel értékesebbek vagytok ti a madaraknál!

De aggodalmaskodásával ki tudná közületek akár egy arasznyival is meghosszabbítani életét?

Ha nem tudjátok elérni a legfelső polcon levő tárgyakat vajon sikerülni fog-e, ha kínotokban leültök és elkezdtek aggódni és siránkozni. Idegeskedésetek meg fogja növelni a méreteteket? Még egy centivel sem lesztek magasabbak!

Ha tehát a legcsekélyebbre sem vagytok képesek, miért aggódtok a többi miatt?

Nézzétek a liliomokat, miként növekednek: nem fáradoznak, nem is fonnak,

Abban az időben a ruhaszövetet fonással állították elő az asszonyok.

de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül bármelyik.

Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, az Isten így öltözteti, mennyivel inkább titeket, kicsinyhitűek!

Ebben a részben Jézus az Atyának a gyermekeiről való gondoskodásáról beszél. Az Atya minden kis szükségletünkre gondol, és nem kell miattuk aggódnunk. A problémák jönni fognak, de ne rágódjatok azon, hogy mit fogtok majd mondani, mert a Szentlélek adja majd a szátokba

a megfelelő szavakat. Az Atya minden helyzetben gondoskodni fog rólatok. Óvakodjatok a kapzsiságtól! Nem kell aggódnotok az anyagi dolgok miatt.

A következő verstől kezdve pedig a választ olvashatjuk az ezzel kapcsolatban felmerülő kérdéseinkre:

Ti se kérdezzétek tehát, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, és ne nyugtalankodjatok. Mert mindezeket a világ pogányai kérdezzetik. A ti Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van ezekre.

Isten tudja, hogy szükségetek van ennivalóra vagy ruhaneműre - ismeri életetek minden problémáját.

Inkább keressétek az ő országát, és ráadásul ezek is megadtnak nektek. Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot!"
„Adjátok el vagyonotokat, és adjátok alamizsnául, szerezzetek magatoknak el nem avuló erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem férdőzhet hozzá, a moly sem emészti meg.
Mert ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is.”
„Legyen derekatok felövezve, és lámpásotok meggyújtva.

A „felövezett derék” egy olyan kifejezés, amely az akkori kultúra sajátossága volt. A férfiak hosszú köpenyeket viseltek, és ezekben igen körülményes volt dolgozni vagy futni. Ezért aztán, amikor a férfi dolgozni indult, akkor övet kötött a dereka köré, és így a köpeny a térdéig ért ahelyett, hogy bokáig lógott volna, és az öv lehetővé tette, hogy dolgozzon vagy fusson.

Jézus arra figyelmezteti őket, hogy készüljenek fel a szolgálatra.

„Legyen derekatok felövezve, és lámpásotok meggyújtva.
Ti pedig legyetek hasonlók az olyan emberekhez, akik várják, mikor tér vissza uruk

Itt következik az az életfilozófia, amely Isten minden gyermekére vonatkozik. Egy ember életfilozófiája nagyon fontos, mert ez határozza meg a hozzáállását és a cselekedeteit. Az emberek különböző beszédfordulatokkal szokták kifejezni életfilozófiájukat: az életet egy utazáshoz, versenyhez, háborúhoz, vagy éppen egy nagy ünnepséghez hasonlítják.

Jézus azt mondta, hogy az életetek olyan legyen, mint egy szolgáé, aki az urát várja, aki bármely pillanatban, bejelentés nélkül, megérkezhet. Várakozással kell élnünk az életünket, tekintettel arra, hogy az Úr bármely pillanatban itt lehet. Ha ezt tesszük, akkor ez látható nyomot fog hagyni a hozzáállásodon és a tetteiden, főleg a világi dolgokkal kapcsolatban.

Mi a hozzáállásom az anyagi dolgokkal kapcsolatban? Mi történik, ha ma éjjel eljön az Úr, akkor milyen értéket fognak ezek az anyagi tulajdonok képviselni számomra? Ha az Uram még ma eljön értem, akkor mindezek a dolgok amelyekért annyit aggódtam, amelyekre annyi időt áldoztam, mit fognak akkor érni?

A legmegfelelőbb életfilozófia, hogy úgy éljek, mint az urát váró szolga. Akkor nem kell aggódnom az anyagiakkal kapcsolatos helytelen hozzáállásom miatt, mert önkéntelenül is megfelelő hozzáállásom lesz. Nem fog érdekelni az anyagi dolgok utáni hajsza, mert megértem,

hogy ez nem fontos. Az Istennel való kapcsolatom a legfontosabb, és amikor az Úram megjelenik, akkor készen akarok állni az azonnali ajtónyitásra.

Ti pedig legyetek hasonlók az olyan emberekhez, akik várják, mikor tér vissza uruk a menyegzőről, hogy amikor megérkezik és zörget, azonnal ajtót nyithassanak neki.

Ne legyen elvégzetlen munkátok az Úr érkezésekor. „Uram, várnál itt néhány órát, amíg befejezek néhány dolgot?” Azt pedig tudjuk, hogy Urunk bármely pillanatban itt lehet.

Az összes, ettől különböző életfilozófiában a cél a legfontosabb. Könnyen láthatjuk, hogy ezeket a célokat mikor fogják elérni. „Az élet egy verseny: ha versenyt futsz, akkor tudod, hogy hol a cél, tudod, hogy mennyi van még hátra a célszalagig.” Vagy: „Az élet tanulás: tudod, hogy még mennyi tárgyból kell levizsgáznod, hogy megkapd az okleveled.”

De én nem tudom, hogy mikor fog az Úr eljönni, és nem tudom, hogy hol a vége. Megtörténhet bármely pillanatban, megtörténhet mielőtt ma este lefeküdnénk, vagy mielőtt holnap reggel felkelnénk. Az Úr azt szeretné, hogy állandó várakozásban, állandó készenléti állapotban élj. Ez minden tetteknek sürgető motívumot kölcsönöz, hisz lehet, hogy ez lesz az utolsó alkalom, hogy az adott dolgot megtegyed - az utolsó alkalom, hogy Jézus Krisztus szeretetét megosszam, hogy az Urat szolgáljam, hogy a mennyekben halmozzak fel kincseket... Ez az életfilozófia az életem tisztaságára is nagy hatással van, mert *„most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában. Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta.”*

Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, amikor megérkezik virrasztva talál. Bizony, mondom néktek, hogy felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, odamegy, és felszolgál nekik.

A számomra nehezen elképzelhető, nehezen felfogható, hogy az Úr milyen hatalmas ajándékokat fog adni azoknak a hűséges szolgálóknak, akiknek derekuk fel van övezve, és akik állandóan készen állnak az Úr eljövételére. Ez lesz a Bárány dicsőséges menyegzője, ahol az Úr maga fog nekünk felszolgálni!

És ha a második vagy ha a harmadik őrváltáskor érkezik is meg, és virrasztva találja őket: boldogok azok a szolgák!

Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura: melyik órában jön a tolvaj, nem hagyná, hogy betörjön a házába.

Ti is legyetek készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amikor nem is gondoljátok!”

Hányan feltételezzük azt, hogy az Úr a következő órában fog eljönni? Őszintén szólva, szerintem egyikünk sem gondol erre igazán. De vigyázzatok, *„legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amelyikben nem is gondoljátok!”*

Péter ekkor megkérdezte: „Uram, nekünk mondod ezt a példázatot, vagy mindenkinek?”

Az Úr így válaszolt: „Ki tehát a hű és okos sáfár, akit az úr szolgálói fölé rendel, hogy idejében kiadja élelmüket?”

Boldog az a szolga, akit, amikor megérkezik az úr, ilyen munkában talál!

Milyen munkában? Felövezve az Úrra való várakozásban.

Bizony, mondom néktek, hogy az egész vagyona fölé rendeli őt.

Máté evangéliumában ezt mondja Jézus: *„Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.”* János a Jelenések könyvének első fejezetében pedig ezt írja: *„Jézus Krisztustól, aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől, aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt: övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké.”*

Ha pedig ezt mondaná szívében az a szolga: Késik az én uram

... és nem fog eljönni az Antikrisztus megjelenéséig, vagy a nagy nyomorúság kezdetéig, vagy annak a végéig - de az Úr bármely pillanatban eljöhet, és azt akarja, hogy készen álljunk. Mindig nagyon veszélyes azt mondani, hogy az Úr késik, mert ennek gyakran hanyagság a következménye. Az Úr késik, csapjunk addig is egy nagy bulit!

Késik az én uram, és kezdené verni a szolgákat és szolgálóleányokat, elkezdene enni, inni és részegeskedni; azon a napon jön meg annak a szolgának az ura, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem gondolja: kettévágatja, és a hűtlenek sorsára juttatja. Az a szolga, aki ismerte ura akaratát, és nem fogott hozzá teljesítéséhez, vagy nem cselekedett akarata szerint, sok verést kap; aki viszont nem ismerte ura akaratát, és úgy cselekedett verést érdemlő dolgokat, az kevés verést kap. Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.”

Isten azzal kapcsolatban von bennünket felelősségre, amit tudunk. Aki tudja mindezeket, annak sokkal nagyobb a felelőssége Isten előtt.

Gyakran kérdezik, hogy mi lesz azzal a szegény bennszülöttel a dzsungel mélyén, aki sohasem hallotta Jézus Krisztus nevét, és meghalt a kannibálokkal vívott törzsi harcokban. Végleg elveszett, mert nem hitt Jézus Krisztusban? Hogyan hihetett volna Jézus Krisztusban, ha sohasem volt alkalma hallani róla? Igazságos dolog az Isten részéről, hogy őt is örökkévaló büntetéssel sújtja azért, amit nem is tudhatott?

Jézus erre a kérédsre itt válaszol, kimondva, hogy nem minden büntetés lesz egyforma, mert akik hallották, azoknak nagyobb a felelősségük, és súlyosabb a büntetésük, akik viszont nem hallották, de verést érdemlő dolgokat műveltek, a tudatlanságuk miatt kisebb lesz a büntetésük is. Tehát, jobb ha abbahagyjátok az aggódalmaskodást azért a szegény tudatlan bennszülöttért, és elkezdtek saját magatokért aggódni. Ti hallottátok, tudtok róla, és felelősek vagytok az ismeretért. Minél nagyobb az ismeret, annál súlyosabb az ítélet, ha nem cselekedtek a tudásotoknak megfelelően.

„Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre, és mennyire szeretném, ha már lángolna! Keresztséggel kell azonban még megkereszteltetnem, és mennyire szorongok, míg ez végbe nem megy!

A halál keresztségéről beszél. Amikor János és Jakab ezt mondták neki: *„Add meg nekünk, hogy egyikünk a jobb, a másikunk a bal kezed felől üljön majd dicsőséges uralkodásod idején.”* Jézus így válaszolt: *„Nem tudjátok, mit kértek. Vajon ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én kiiszom, és meg tudtok-e keresztelkedni azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?”* Mire ők így feleltek neki: *„Meg tudjuk tenni.”* Jézus ekkor ezt mondta

nekik: „Azt a poharat, amelyből én iszom, kiisszátok, és azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek, de hogy ki üljön jobb vagy bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni, mert azoké lesz az, akiknek elkészítettett.”

Azt gondoljátok, azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre? Nem - mondom nektek -, hanem inkább meghasonlást.

Jézus Krisztus evangéliuma két csoportra osztja az embereket: megváltottakra és elveszettekre, hívőkre és hitetlenekre, azokra, akiben az örök élet reménye van és azokra, akiknek nincs reményük az örök életre.

Mert mostantól fogva öten lesznek egy családban, akik meghasonlottak, három kettővel, és kettő hárommal.

Meghasonlik az apa a fiával, és a fiú az apjával, az anya a leányával, és a leány az anyjával, az anyós a menyével, és a meny az anyósával.”

Az evangélium által okozott megosztás főleg a zsidó családokban volt nyilvánvaló. Teljes családi kitagadással járt, ha valaki befogadta Jézus Krisztust, gyakran még egy temetési szertartással is nyomatékosan tették, hogy számukra az a családtag halott.

Jézus eddig csak a tanítványaihoz beszélt.

Azután szólt a sokasághoz is: „Amikor látjátok, hogy felhő támad nyugatról, mindjárt azt mondjátok, hogy eső jön; és úgy lesz.

Amikor pedig azt halljátok, hogy a déli szél fúj, azt mondjátok, hogy hőség jön; és úgy lesz.

Képmutatók, a föld és az ég jelenségeit felismeritek, e mostani időt miért nem tudjátok felismerni?”

Ha képesek vagytok előrejelezni az időjárást az előjelekből ítélve, akkor miért nem tudjátok Isten jelei alapján meglátni a Messiás érkezését? Megfeddte őket, mert nem ismerték fel érkezésének idejét.

Ez ránk nézve is igaz a mai időkben. Az Úr hatalmas mennyiségű bizonyítékot adott arra, hogy a próféciákat tanulmányozva a jelek alapján meg lehessen ítélni Jézus Krisztus visszajövetelének körülményeit. *„Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteke, mert közeledik a megváltásotok.”*

Mégis vannak olyan emberek, akik képesek előrejelezni időjárást, a tőzsdén a részvényt piacot, de nincsenek tudatában annak, hogy az utolsó napokat, az utolsó időket éljük. Ugyanaz a fajta lelki vakság jellemző rájuk, mint Jézus idejében a zsidókra. Még a lekipásztorok közül is sokan gúnyolódnak Krisztus azonnali visszajövetelének lehetőségével kapcsolatban. Nagyon szomorú, hogy az emberek éppen annyira érzéketlenek a Jézus második eljövételével kapcsolatban, mint az elsővel.

„De miért nem ítélete meg magatoktól is, hogy mi az igazságos?

Amikor ellenfeleddel az előljáró elé mégy, még útközben igyekezz megszabadulni tőle, nehogy a bíró elé hurcoljon és a bíró átadja a börtönörnek, a börtönör pedig tömlöcbe vessen téged.

Mondom neked: nem jössz ki onnan addig, amíg meg nem adod az utolsó fillért is.”

Próbálj kiegyezni vele még a bíróságra menetel előtt, mert így jobban jársz.

A két fejezet között eltelt idő hosszát nem ismerjük pontosan, de valószínű, hogy Jézus már Jerikó környékén tartózkodott.

Voltak ott abban az időben néhányan, akik hírt adtak neki azokról a galileaiakról, akiknek a vérét Pilátus az áldozatukéval elegyítette.

A galileaiakat gyakran jellemezte a forrófejűség, valamint az elégedetlenség az éppen följük rendelt hatalommal szemben. A római uralom elleni lázadások többsége Galileában történt. Az itt említett galileaiak valószínűleg szintén felláztak Róma ellen, melynek hírére Heródes elküldte a katonáit ellenük, akik az Istennek való áldozásuk közepette mészárolták le őket, és a vérük összekeveredett az áldozatuk vérével. Természetesen a zsidók számára ez egy égbekiáltó gonosztett volt. Jézus erre a hírre ezt válaszolta:

Jézus megszólalt, és ezt mondta nekik: „Azt gondoljátok, hogy ezek a galileai emberek bűnösek voltak a többi galileainál, mivel ezeket kellett elszenvedniük?

Azt gondoljátok, hogy ez Isten ítélete érte utol őket, mert nagyobb bűnösök voltak, mint a többiek? Gyakran követjük el azt a hibát, hogy amikor valakivel valami rossz dolog történik, akkor ítéletként fogjuk fel, mert ugye, azt kapják amit megérdemeltek. De Jézus elveti ezt a gondolkodásmódot.

Nem! Sőt - mondom nektek -: ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen vesztek el. Vagy azt gondoljátok, hogy az a tizenhét, akire rádőlt a torony Siloában, és megölte őket, vétkesebb volt minden más embernél, aki Jeruzsálemben lakik?

A Siloám-tó egy mélyen fekvő területen található, és valószínű, hogy azon a környéken építhették az említett tornyot is. Nagyon sok ember járhatott ide, mert ez volt Jeruzsálem fő vízforrása. Az asszonyok ott mosták a ruhákat, állandó tömeg volt arrafelé, és amikor ledőlt a torony, akkor 18 embert temetett maga alá. *„Nem! Sőt - mondom nektek -: ha meg nem tértek, mindnyájan ugyanúgy vesztek el.”*

Azután ezt a példázatot mondta: „Egy embernek volt egy fügefája a szőlőjében, és kiment, hogy gyümölcsöt keressen rajta, de nem talált.

Azt mondta erre a vincellérnek: Íme, három éve, hogy idejárom gyümölcsöt keresni ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki, miért foglalja a földet hiába?

De az így válaszolt neki: Uram, hagyd meg még ebben az évben, míg körülásom és megrágyázom, hátha terem jövőre, ha pedig nem, akkor vágd ki.”

A fügefafa Izráel népet jelképezi. Az Úr gyümölcsöt akar látni, de hiába keresi, nem találja. Még egy lehetőséget ad nekik, és ha nem élnek vele, akkor kivágnak. Sajnos nem éltek vele, és Izráel népe elpusztult.

Egyszer valamelyik zsinagógában tanított szombaton.

Íme, volt ott egy asszony, akiben betegség lelke lakott tizenhét éve, és annyira meggörnyedt, hogy egyáltalán nem volt képes felegyenesedni.

A betegség ebben az esetben a démoni erők munkája volt.

Amikor Jézus meglátta őt, előszólitotta, és ezt mondta neki: „Asszony, megszabadultál betegségedből.”

És rátette a kezét, mire ő nyomban felegyenesedett, és dicsőítette az Istent.

Képzeltetik, hogy milyen hangulat lett urrá a zsinagógában, amikor az asszony tizennyolc évi görnyedtség után egyenesen állt, és dicsőítette Istent!

A zsinagógai előjáró azonban megharagudott, hogy szombaton gyógyított Jézus, és így szólt a sokasághoz: „Hat nap van, amelyen munkálkodni kell; azokon jöjjetek gyógyíttatni magatokat, ne pedig szombaton!”

Az Úr így válaszolt neki: „Képmutatók, vajon szombaton nem oldja-e el mindegyikötök a maga ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem vezeti-e ki itatni?”

A zsidókkal kapcsolatban érdemes megjegyezni, hogy nagyon emberségesek voltak, az emberi és állati életet is igen nagyra értékelték. Ez az emberségesség a mai napig jellemzi őket. A világ legjobb kórházait építették, amelyek mindenki számára nyitva állnak Izraelben.

A törvény engedélyezte, hogy szombaton is megitassák az állatokat.

Hát Ábrahámnak ezt a leányát, akit tizennyolc éve megkötözött a Sátán, nem kellett-e feloldani ebből a kötelékből szombaton?”

Amikor ezt mondta, ellenfelei mindnyájan megszégyenültek, de az egész sokaság örült mindazoknak a csodáknak, amelyeket ő vitt véghez.

Azután így szólt Jézus: „Mihez hasonló az Isten országa, és mihez hasonlítsam?”

Jézus a vallási vezetőkkel folytatott vitája után kérdezi ezt. Az emberek vallásos rendszere Isten kinyilatkozásait, a törvényeket, az Ő rendeléseit olyan bonyolult rendszerre alakították, hogy egy egyszerű embernek nagyon nehéz volt Istenhez közelíteni. Jézus azt mondta nekik, a vezteőknek, hogy ők maguk sem jutnak be Isten országába, és másokat is megakadályoznak ebben. Nagy tragédia, mikor a vallás akadálya és nem segítője az ember Istenhez való közeledésében.

Jézus ezt az emberek által felállított hatalmi rendszert támadja, amely az akkori hagyományok nyomán lett oly népszerű közöttük. Ez képezte az akadályt az emberek és Isten között.

Azután így szólt Jézus: „Mihez hasonló az Isten országa, és mihez hasonlítsam?”

Hasonló a mustármaghoz, amelyet fogott egy ember, és elvetett a kertjében; az pedig felnövekedett, és fává lett, úgyhogy az égi madarak fészket raktak az ágain.”

Álljunk csak meg egy szóra! Valami nincs rendben! A mustármag egy fűszermag, és nem szokott nagy fává növekedni. Valami rendellenességnek kell itt lennie, ez természetellenes növekedés.

A főiskolán volt egy tanárom, aki azt mondta, hogy meg ne próbáljuk Jézus példabeszédeit tanítani addig, amíg előtte legalább 30 évet nem töltöttünk lekipásztori hivatásunkban. „Ennyi időbe telik, mire megértitek ezeket a példázatokat”, mondta. De ugyan mit tudnak a főiskolai tanárok az életről?! Azonnal elkezdtem tanítani a példázatokat. Bárcsak visszaszívhatnám azokat a prédikációkat, amelyeket ezekről tanítottam! Hihetetlen mértékben változtak meg az utóbbi 30 év során!

Ennek és a következő példázatnak két nagyon eltérő értelmezése van. Egyesek, főleg a liberális teológusok, arra használják őket, hogy bemutassák, hogy Isten országa egy mustármagnyi picit kezdetből hogyan tudott hatalmas fává növekedni, egész addig, amíg az egész földet behálózta, és minden ember és minden nemzet fészket rakhat az ágain. Azt állítják, hogy függetlenül attól, hogy egy-egy ember miben hisz, mindannyian fészket rakhatnak ezen a hatalmas fán, mert itt mindenki számára van hely.

Ezek a teológusok 1935-36 környékén azt hirdették, hogy az élet egyre csak jobb és jobb lesz. Mindez Hitler Ausztria elleni támadása előtt hangzott el. Hitler felemelkedése után már többé nem lehetett ezt a kifejezést hallani, a második világháború szörnyűségei pedig teljesen elsöpörték. Sajnos a dolgok nem javultak azóta sem, és a világ talán most van a valaha is tapasztalt legszörnyűbb állapotában.

Az egyház egyre messzebb és messzebb van attól, hogy Isten királyságát elérhetővé tegye a világ számára. A század első felében azt hitték, hogy a vallási vezetők fogják majd átvenni a világ vezetését, a „kardokból ekevasat” fognak kovácsolni, és elérkezik a nagy világbéke, amely az Isten országát fogja elhozni a földre.

A világ Isten szerinti uralma nem az emberek vagy az egyház érdeme lesz, csak egyedül Jézus Krisztus visszajövele hozhatja el ezt számunkra. Egészen addig viszont a világ egyre csak rosszabb és rosszabb lesz. Jézus is erről beszélt.

A példázat másik értelmezése: a mustármag fává fejlődése rendellenes. Ha a példázatokban egy dolgot képletesen egy másik dolognak a szemléltetésére használnak, akkor ez mindig ugyanazt jelenti. Az összes példázatban a madarak mindig gonosz dolgot jelképeznek. Például: *„Kiment a magvető vetni. Vetés közben némelyik mag az útfélre esett, és eltaposták, vagy megették az égi madarak.”* Mit mondott Jézus ezekről az égi madarakról? *„Akiknél az útfélre esett, azok meghallották az igét, de azután jön az ördög, és kiragadja szívükből, hogy ne higgyenek, és ne üdvözüljenek.”*

Jézus tehát azt mondja a mustármagos példázatban, hogy az egyház növekedése rendellenes lesz, és sok gonosz rendszernek ad majd helyet az ágai között. Az egyháztörténelmet tanulmányozva ezt tényként állapíthatjuk meg. Az egyház legsötétebb órája az volt, amikor Konstantin politikai okokból kiadta a kereszténység toleranciájáról szóló rendletét, és az egyházat összekapcsolta az állammal. Ennek az összekapcsolásnak a nyomán megszámlálhatatlan pogány gyakorlatot vezetett be az egyházba, amelyektől az sohasem tudott teljesen megszabadulni.

A Jelenések könyvében a szárdiszi gyülekezet a protestáns reformációt jelképezi. Jézus ezt mondta nekik: *„Ébredj fel, és erősítsd meg a többieket, akik halófélben vannak, mert nem találtam cselekedeteidet teljesnek az én Istenem előtt.”* A protestáns reformáció a katolikus egyházban kifejlődött pogány gyakorlatok elleni lázadás volt. Ezek közül a „bűnbocsátó cédulák” árusítása kavarta a legnagyobb port.

A pápa egy hatalmas katedrális, a Szent Péter katedrális, akart építtetni Rómában. A pénz azonban nem folyt be elég gyorsan ahhoz, hogy ezt a dicsőséges emlékművet megépíthessék, amely a kereszténységet hivatott jelképezni. A tanácsban aztán valaki egy briliáns ötlettel hozakodott elő: *„Mindenkinek szeret bűnt elkövetni! Miért ne árusítunk bűnbocsánatot nekik?”*

Az emberek megvásárolhatták bűneik bocsánatát még mielőtt egyáltalán elkövették volna őket. A pohár aljára szeretnél nézni? Vásárolj meg a részegség bocsánatát! Meg szeretnéd csalni a feleséged? Vásárolj egy házzasságtörés-megbocsátó cédulát! Ezeknek a céduláknak az árusítása annyira felbőszítette Luther Mártont, hogy vette a 95 pontból álló kiáltványát, amely az egyház elleni vádpontokat tartalmazta, és kiszögezte a templom kapujára, protestálva - tiltakozva az egyház ellen. Innen ered a „protestáns”, ill. a „protestáns reformáció” elnevezés.

A kovász, mint már korábban említettük, egy rothadási folyamatot indít el. Amikor az Ószövetségben az Úr angyala meglátogatta Ábrahámot, akkor Ábrahám azt mondta Sárának, hogy készítsen neki valamit, és Sára vett három mérce lisztet, és kenyeret sütött belőle. Attól kezdve a három mérce liszt az Istennel való közösséget jelképezte.

A törvény idejében, égőáldozatot ajánlottak az Úrnak, amely az emberi élet Istennek való odaszánását jelképezte, majd utána ételáldozat következett, amelyet három mérce lisztből készítettek. Ez azt jelképezte, hogy a szolgálatomat Istennek ajánlom fel. Az áldozatok elkészítése során tilos volt kovászt felhasználni.

Ebben a példázatban tehát a kovász gonosz dolgot jelképez, amely annyira elterjed, hogy az egész tésztában szétterjed. Sajnos ez pontosan leírja az egyház állapotát. Láthatjuk, hogy a mai egyház nagyon távol van a Jézus által felvázolt követelményektől. A kovász az egész egyházat megfertőzte.

Amikor Jeruzsálem felé tartott, városról városra és faluról falura haladva mindenütt tanított. Egyszer valaki ezt kérdezte tőle: „Uram, kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?” Erre ő így felelt nekik:

„Igyekeztek bemenni a szoros kapun, mert mondom nektek, hogy sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak.

Attól kezdve, hogy felkelt a ház ura, és bezárta az ajtót, megálltok kívül és zörgetni kezdtek az ajtón, és így szóltok: Uram, nyiss ajtót nekünk! De ő így válaszol nektek: Nem tudom, honnan valók vagytok.

Akkor kezditek majd mondani: Előtted ettünk, ittunk, és az utcáinkon tanítottál.

Erre ő így szól: Mondom nektek, nem tudom, honnan valók vagytok, távozzatok tőlem mindnyájan, ti gonosztevők!

Akkor lesz sírás és fogcsikorgatás, amikor látjátok Ábrahámot, Izsákot, Jákóbot és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve onnan.

Akkor eljönnek napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és asztalhoz telepednek az Isten országában.

És íme, vannak utolsók, akik elsők lesznek, és vannak elsők, akik utolsók lesznek.”

Még abban az órában néhány farizeus ment oda hozzá, és így szóltak: „Menj, távozz el innen, mert Heródes meg akar ölni.”

Erre ő ezt mondta nekik: „Menjetek, mondjátok meg annak a rókának: Íme, ma és holnap ördögöket űzök ki, és gyógyítok, de harmadnap bevégezem küldetésemet.

Ez az egyetlen személy, akivel kapcsolatban Jézus ilyen lenézően beszélt - ezenkívül semmi mondanivalója sem volt számára. Amikor Pilátus a tárgyalása során átküldte Jézust Heródeshez, Heródes megörült, mert már régen szerette volna látni Őt, hogy csodákat tegyen előtte. Amikor Jézus megjelent, Heródes egy sereg kérdést tett fel neki, de Jézus nem szólt egy szót sem. Szomorú dolog, amikor egy ember olyan rossz állapotba kerül, hogy az Úrnak egyetlen szava sincs hozzá.

Viszont ma, holnap és a következő napon úton kell lennem, mert lehetetlen, hogy próféta Jeruzsálemben kívül vesszen el.

Ne felejtjük, hogy Jézus itt Jeruzsálem felé halad.

„Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, mint a tyúk a csibéit szárnyai alá, de nem akartátok!

Íme, elhagyottá lesz a ti házatok. De mondom nektek, nem láttok addig engem, míg el nem jön az az idő, amikor ezt mondjátok: Áldott, aki jön az Úr nevében!”

Többé nem látták Őt nyilvánosan egészen a dicsőséges bevonulásáig. Mit kiáltottak a bevonulásakor? *„Hozsánna, hozsánna, áldott aki jön az Úr nevében!”*

A bevonulása során ismét Jeruzsálemet siratja: *„Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid előtt.”* Jézus itt valószínűleg arra utal, hogy nem látják Jeruzsálemben dicsőséges bevonulásának napjáig, de az is lehetséges, hogy a második eljövételére utal itt.

Igaz, hogy a bevonulása idején azt kiáltották, hogy *„Hozsánna, hozsánna!”*, de az is igaz, hogy visszatérése előtt szörnyű körülmények fognak uralkodni Jeruzsálemben, amikor az Antikrisztus a templom felépítése után azt követeli, hogy istenként tiszteljék. Ekkor olyan mértékben kezdi majd üldözni a zsidókat, amelyet még nem látott a világ. Akkor azt fogják kiáltani, hogy *„áldott az, aki az Úr nevében jön”*. Imádkozni fognak a Messiásért, és Jézus el fog jönni.

Hogy melyik változatra utal Jézus? Lehet, hogy mindkettőre.